

Список використаних джерел:

1. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я: монографія / Р. Р. Августин, О. З. Апостолук, А. І. Артимович та ін. Тернопіль : Крок, 2020. 560 с.
2. Організація діяльності в сфері охорони здоров'я: навч. посібник за ред. Т.Л. Желюк Тернопіль, Крок. 2021. 620 с.

Оксана ВАВРИК

здобувачка освітньо-професійної програми «Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Олена ДУДКІНА

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ФІНАНСОВИЙ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНУ ВЛАДИ

Сучасна наука і практика публічного управління наголошують, що діяльність органів владив різноманітних сферах суспільного розвитку здійснюється на основі використання загальних і спеціальних функцій. Зокрема, загальні функції відображають основні стадії процесу управління діяльністю органу влади; одночасно до них відносять: планування, організацію, мотивацію, контроль і координацію.

Серед спеціальних функцій виокремлюють наступні: організаційно-розпорядчі (видача вказівок, розпоряджень тощо); аналітичні (формування планів, розроблення пропозицій); техніко-економічне і соціальне планування (реалізація стратегічного і оперативного планування діяльності державної організації); інформаційні (підготовка документованих даних тощо); формування місії державних організацій (вивчення стратегічних і оперативних цілей, напрямків роботи, покращення умов праці персоналу); управління трудовими ресурсами (формування та розвиток людських ресурсів тощо); організація праці і зарплата (мотивація праці персоналу тощо); оперативне управління діяльністю державних організацій (розроблення і реалізація оперативних рішень, контроль виконання розпоряджень керівництва тощо); здійснення фінансової діяльності та бухгалтерського обліку (складання кошторису доходів і видатків, ведення фінансової статистичної звітності тощо); охорона праці і техніка безпеки

(контроль за дотриманням правил техніки безпеки); – управління діловодством (організація діловодства та формування документаційного забезпечення управлінської праці); контроль за якістю праці та виробленою продукцією (організація контролю діяльності, оцінка і стимулювання якісної праці та ін.); управління маркетинговою системою (вивчення та прогнозування кон'юнктури ринку, захист прав споживачів).

Управління ресурсами органу влади – це цілеспрямована діяльність органів публічного управління, щоспрямована на ефективне використання ресурсів і витрат на надання публічних (адміністративних) послуг з метою отримання соціального (або соціально-економічного, екологічного) ефекту. Згідно системного підходу, ресурси займають особливе місце у функціонуванні будь-яких соціально-економічних чи суспільно-політичних систем. В цілому, управління ресурсами лежить в основі управління організацією.

Відповідно до найважливіших напрямків діяльності органів влади в сфері цивільного захисту населення, використовуються певні групи ресурсів, що забезпечують їх функціонування і досягнення цілей, які стоять перед ними. До цих ресурсів включають: фінансові, матеріальні, інформаційні, нормативно-правові, кадрові, організаційні, соціально-психологічні та інші ресурси органів державної влади.

Так, управління інформаційними ресурсами означає: оцінювання інформаційних потреб на кожному рівні та в межах кожної функції управління; вивчення документообігу організації, його раціоналізацію, стандартизацію типів і форм документів, типізацію інформації і даних; створення системи управління даними тощо.

Управління фінансово-матеріальними ресурсами здійснюється згідно норм чинного законодавства і норм Бюджетного кодексу України.

Управління людськими ресурсами є особливим видом діяльності, вимагає виконання спеціальних функцій і наявності особливих якостей у тих людей, які займаються цією діяльністю. Управління людьми вимагає творчого (а не механічного) підходу, індивідуалізації і врахування довгострокової перспективи при прийнятті всіх рішень. Суть управління людськими ресурсами полягає у ставленні до людей як до конкурентної цінності, яку слід спрямовувати, мотивувати, розміщувати й розвивати разом з іншими ресурсами з метою безпосереднього сприяння досягненню стратегічної мети. Це визначення вдало

відтворює істотність зв'язку між управлінням людськими ресурсами й цілями організації. Людські ресурси слід використовувати для задоволення потреби здійснення організацією свого призначення, а не просто заповнення вакансії.

Отже фундаментальним джерелом публічного управління є ресурси, які забезпечують доступ до розподілу інших категорій ресурсів, а саме: нормативних та організаційних.

Система управління ресурсами повинна містити комплекс необхідних ресурсів, виходячи з цілей, видів діяльності, її стратегії, управлінських процесів. Зокрема, органам державної влади, фахівцям цивільного захисту в теперішній час слід детально проаналізувати ефективність і рівень надійності єдиної державної системи цивільного захисту, у тому числі в воєнний період, соціально-економічної нестабільності у нашій державі, та дати оцінку діяльності усім суб'єктам сфери цивільного захисту по забезпеченню населення, а також об'єктів економіки України в умовах воєнного стану та надзвичайних ситуацій.

Державні та місцеві програми з питань цивільного захисту, які приймаються, не завжди підтверджуються достатнім фінансуванням, внаслідок чого не виконуються у повному обсязі. Багато задекларованих цілей та завдань у сфері цивільного захисту, не маючи чітких і зрозумілих механізмів та їх реалізації, довгий час не мають можливості втілитися в життя. Актуальність питань з підвищення готовності системи цивільного захисту підтверджується також військовим досвідом, що характеризується застосуванням високоточної зброї, психологічним впливом на населення, і як наслідок, необхідністю своєчасного оповіщення населення і відновлення систем життєзабезпечення людей, надання допомоги внутрішньо-переміщеним особам, які постраждали в наслідок російсько-української війни.

Розробка нових і удосконалення на основі інноваційних підходів, відомих методів і способів захисту населення, матеріальних і культурних цінностей, об'єктів економіки від небезпек, що виникають при веденні військових дій, або внаслідок цих дій, а також при виникненні надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру.

З метою реалізації цього напрямку необхідно пришвидшити створення локальних систем оповіщення населення в районах розташування потенційно небезпечних об'єктів; провести реконструкцію та модернізацію систем оповіщення населення, на основі впровадження сучасних досягнень науки і

техніки; здійснити переробку існуючих плануючих документів по евакуації населення, матеріальних і культурних цінностей, з урахуванням сучасних загроз, на основі нових, більш гнучких багатоваріантних підходів до її організації.

Список використаних джерел:

1. Кодекс цивільного захисту України: від 02 жовтня 2012 р. № 5403-VI. URL : <http://www.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main>.
2. Положення про єдину державну систему цивільного захисту : постанова Кабінету Міністрів України від 09 січня 2014 р. № 11. URL :<http://www.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main>.
3. Кулешов М. М Росоха В. О. Сучасні виклики для державної політики в сфері цивільного захисту в Україні. URL : <https://nuczu.edu.ua/sciencearchive/PublicAdministration/vol2/24.pdf>

Лілія ВАХОНІНА

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Олександр ДОМБРОВАН

здобувач освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – д. е. н., професор кафедри менеджменту публічного управління та персоналу ЗУНУ Петро МИКИТЮК

**УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я НА ЗАСАДАХ
ДЕРЖАВНО – ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА**

Останнім часом дуже багато управлінців різного рівня, починаючи із завідувача кабінету і закінчуючи начальниками управлінь охорони здоров'я облдержадміністрації та керівниками структурних підрозділів МОЗ України, почали отримувати управлінську освіту. Ця тенденція набуває позитивної динаміки з року в рік. Передусім це відбувається тому, що фахівці, які прагнуть розвиватися і йти в ногу з часом, відчули потребу в отриманні спеціальних знань, а також зрозуміли, що їм потрібне підтвердження наявного статусу в мінливому конкурентному середовищі, де в будь-який час може бути поставлено під сумнів кваліфікацію фахівця, що займає певну посаду.

Оскільки є нагальна потреба в підготовці управлінців сучасного виміру, головною метою державної кадрової політики у сфері охорони здоров'я має бути забезпечення ефективності її функціонування за рахунок створення системи